

Jeremija Obloglav.

Jeremija Obloglav je bil tjulenj. Krotek, miroljuben stvor, znotraj prav takšen ko zunaj: zajeten, óblast in brez vogalov.

Tak je bil Jeremija Obloglav.

Živel je daleč v svetovnem morju in valovi svetovnega morja so ga nosili kakor v zibeli. Vedel je, da utegne biti morje hudo divje, in vedel, da utegne biti zelo tiho. Tudi to je vedel, da je svetovno morje sila veliko, sam pa da je zelo majhen. Zategadelj je bil Jeremija Obloglav pohleven in skromen.

Opoldne je jedel ribe. Toda s tem njegovega zanimanja še ni bilo konec. Jeremija Obloglav je imel smisel tudi za višje reči. Kadar so zapeli na obali Ognjene zemlje zvonovi, je pomolil glavo iz vode, na široko razklopil uha in pobožno prisluškal. Tedaj so mu prišle solze na oči, prav prave solze.

»Prav za prav bi bilo pa le na moč lepo, ko bi živel kar na obali Ognjene zemlje,« si je mislil Jeremija Obloglav. »Slišal bi zvonove čisto od blizu pa bi mi ne bilo treba ušes na široko razklapljati. Kako lahko mi pri tem kaj vanje pride! Z ušesi je treba previdno ravnati.«

Jeremija Obloglav je uha skrbno zaklopil, si oščetal vose s plavutjo ter splaval na obalo Ognjene zemlje.

Večerna zarja je legla na svetovno morje. V valovih je ohladnilo. Jeremije Obloglava to ni motilo. Imel je dobršno plast sala. Njegova oprava je bila potem uravnana in v vsakem oziru neprodušna.

Na obali se je Jeremija skokoma pognal in se vzel na kopno. Nato je drsal dalje, ogledujoč se z velikimi, pametnimi očmi kakor človek, ki išče stanovanje pa je radoveden, kaj bo našel.

Kar je našel Jeremija Obloglav, je bilo zelo čudno.

Na obrežju so sede le pingvinov. Potrepaivali so s perotmi, ki so bile kakor talarji na belih predsrajčnikih.

»To so kaj smešni tiči,« si je mislil Jeremija Obloglav, »takih tičev še nisem videl. Pa koliko jih je in vsi vprek govore. Nekam hrupno je, bi dejal. Tu pač težko da bo zame.«

Čudni tiči so gogotali in se neprestano priklanjali. Bilo je na moč šegavo.

»Videti so vljudni ljudje,« si misli Jeremija Obloglav in pridrsi bliže.

Ena izmed ptic priraca do njega. Bila je velika in debela, kar stožkaste postave.

»Vi bi si nemara radi ogledali naša jajca?« povpraša uslužno. Pri nas zelo pridno ležemo. Mnogi turisti iz svetovnega morja prihajajo.

jajo gledat. Znamenitost, res. Toda natančneje preiskovati jajec nikar; tega ne dovoljujemo.«

»Ne,« je odvrnil Jeremija Obloglav malce plašno, »jajec, ki jih ležete, prav za prav nisem prišel gledat. Slišal bi rad le zvonove na Ognjeni zemlji. Saj vendar vsak večer pojo, ka-li. Ali sem se motil?«

Tolsti tič je užaljeno skomizgnil z zakrnelo perotjo.

»Seveda pojo,« se je nejevoljno obregnil, »ali glavno so vendar jajca, ki jih mi ležemo!«

Jeremija Obloglav ni takoj razumel. Je bil pač nekoliko zamaščen.

Tedaj so zazvonili ognjezemski zvonovi in Jeremija Obloglav se je razveselil.

Isti trenotek pa so se zakadili čudni ptiči v boj. Nič več se niso priklanjali. Prhutali so besno s talarji, strašno vreščali in se pričkali za jajca. Še globokega svetovnega morja ni bilo slišati, ko je butalo ob obalo, in ognjezemski zvonovi so se dušili v vrišču.



V hudem strahu je zaklopil Jeremija Obloglav uha in planil na skok nazaj v morje. Ves prepadel je veslal s plavutmi in odplaval daleč daleč od obrežja. Na samotnem otočku si je odpočil. Do onodod ni segalo več kričanje čudnih ptic radi jajec, ki so jih bile nanesele. A po jasnem, čistem zraku je prinašal veter z Ognjene zemlje glasove zvonov preko globokega svetovnega morja.

Tedaj je bil Jeremija Obloglav hvaležen in vesel in ostal je za zmerom na svojem zapuščenem otoku. Vsak večer je slišal zvonjenje. In vselej je bil Jeremija Obloglav ginjen in je jokal.

Solze so kapale v svetovno morje.

Najnevarnejši vulkani.

Znanstveniki trdijo, da ne živimo dandanes več v dobi katastrofalnih (pogubnih) izbruhov ognjenikov, temveč da pogubonosno delovanje vulkanov pojenja. Vendar pa je na zemlji še nekaj delujočih vulkanov, med katerimi je najbolj nevaren Mont Pél  na otoku Martinique, ki je leta 1920. tako strahovito bruhal, da je pokončal 30 tisoč ljudi. Iz žrela se je valila strupena para, ki je pokončala daleč naokrog vse življenje. Erupcija (izbruh) je bila podobna oni Vezuva in katastrofi obeh cvetočih rimskih mest Pompeji in Hekulanum.

Iz žrela ognjenika Mont P   se je dvignil 400 m visok oblak in se začel valiti proti nižje le e emu mestu Saint Pierre. Para je bila tako vroča in strupena, da je pokončala vse prebivalce mesta razen dveh, ki sta srečno